

БОЙОВА ІСТОРІЯ ДРУЖБИ

ПРАВОСЛАВНОГО І КАПСУЛЯ

(у казці поєднуються реальні й вигадані події)

Цей день нічим не відрізнявся від інших. Темний, наскрізь просочений запахом диму та крові. А ще ні хвилини тиші... Постійні автоматні черги, звуки вибухів, рев літаків... Протяжний, довгий свист і шерхіт... Летить ракета... Знову... Чекаємо... Збили... Слава Богу... Тепер у дорогу... Ремонт... Під обстрілами... Зараз від нас залежить чи повернуться хлопці з «нуля»...

Такі думки супроводжували Православного чи не щодня. Спитаєте хто це? Звичайний чоловік, який заради своєї сім'ї, Батьківщини, пішов добровольцем на фронт. Православний...бо під Дружківкою й Бахмутом відчув цінність життя. А коли ракета, вціливши в їхні позиції не розірвалась, зрозумів, що Бог існує... Кремезний, широкоплечий чоловік, який з дитячою ніжністю виходжує голодне, хворе кошеня. Це його життя, життя на фронті...

Сьогодні їхня бригада знову вирушає на виїзд. Через вигорілий ліс, який подекуди ще димиться і, неначе примара, тягне до неба поламані чорні пазурі. По розбитій снарядами дорозі, по засіяному попелом полю...

Поломка не складна й хлопці швидко впоралися. Сутеніє, тому потрібно повертатися на позицію. Раптом на краю дороги Православний побачив запилену сіру грудочку. Все б нічого, але вона заворушилась... Підійшов ближче... Горобець... Ви коли-небудь бачили контузію у птахів? От і солдат зіштовхнувся з таким уперше. Мале пташа, похитуючись зі сторони в сторону, дивилось на людину божевільними очима. Православний, довго не думаючи, підняв горобця й поклав у старий підшоломник... Пташа навіть не стрепенулось, лише надривно дихало й тремтіло. Майже місяць солдати лікували сіренького: поїли з піпетки водою, годували зерном, навіть ловили дрібних комах. І горобець оговтався, але залишити людей уже не міг.

Православний дав бойовому горобцеві позивний –Капсуль*. Птах майже завжди передчував небезпеку. Ставав метушливим та неспокійним. У такі моменти захисники теж намагалися бути обачнішими та обережнішими.

Той виїзд Православний запам'ятав на довго. Зранку його не полишала тривога. Капсуль метушився й не давав сісти за кермо. Побратими були мовчазними й напруженими... Важкий ремонт та території близькій до лінії фронту. Чути вибухи. Знову обстріл... Певно, кабами... Він них точно не врятуватись, лишається надіятись, що минеться... Удалині почувся протяжний гучний гул... Дрон... Певно, помітили... Спалах... Темрява... Тиша...

Ритмічне постукування чимось гострим по обличчі. Проблиски світла і болю... Православний повільно відкрив очі... Капсуль сидів у нього на чолі й стукотів маленьким дзьобиком по лобі, намагаючись розбудити він небезпечного «сну». Туман в очах поволі розсіявся й Православний закашлявся від їдкого диму. Підбиті... Горимо... Перемагаючи біль, солдат витягував побратимів з палаючої автівки... Допомога вже поруч... Захисник дякував долі, що місяць тому не лишив у сухій траві сіре пташа. Бо сьогодні саме Капсуль врятував цілих чотири життя.

Відтоді птах супроводжував солдата і на ремонтні виїзди, і в короткочасні відпустки додому. Оточуючі дивувались такій дивній дружбі. А для чоловіка Капсуль став маленькою сім'єю. Православний вірить: коли ми здобудемо довгождану перемогу й він повернеться до рідної домівки назавжди, то Капсуль змайструє затишне гніздечко під стріхою своєї нової хати. І цвірінкання пернатого бойового побратима гармонійно переливатиметься з дзвінким дитячим сміхом.

Щоб мрія захисника здійснилася, потрібна лише Перемога! І вона не за горами!

**Капсуль - (фр. Capsule лат. Capsula коробочка) тонкий металевий або пластмасовий ковпачок в артилерійських снарядах, в патронах, гранатах, що викликає вибух боєприпасів.*

**** Солдат ЗСУ з позивним «Православний» - мій тато**